

Скрипка

Владислав Бойко

Один Нездара мав співучу Скрипку.
І хоч у гамах тямив він не кріпко,
та все ж так-сяк цигикав краков'як.
І цим набрид нещасній Скрипці так,
що не могла його терпіти й виду.
Ледь-ледь смертельну зносила огиду,
розстроювалась, далі — то все гірш.
Нездара не цинив її й на гріш,
настроювать не вмів і так тирликав,
що слухачам усім ставало дико
і брав за інструментом щирий жаль.
Та от почув її один старий Скрипаль
й сказав Нездарі: — Знаєш що, земляче?
Продай мені. Вона за майстром плаче,
тобі ж ведмідь на вухо наступив.
Нездара довго носом щось крутив,
то лисину, то спину ревно чухав —
таки продав. Скрипаль узяв смичка,
ослаблі струни підкрутив, послухав,
і враз — мелодія озвалася тремка
і полилася легко, вільно, сміло!
Аж соловейки співи припинили
злетівшись під віконце у садок!..
Сказав Скрипаль:— Нічого голосок
колись, мо', з неї й кращі будуть люди
але й тепер вже грать на ній не гріх. —
Промовив так — і вийшов за поріг.
Співає скрипка у концертних залах,
тепер для неї що не виступ — спалах!
А що ж Нездара? Дроворубом став?
Якби ж...
Нову, бач, Скрипку він дістав
і знов її безжалісно терзає,
і чухаючи лисину, зітхає:
— Мені в мистецтві завжди не везло:
не інструменти в нас, а барахло!